



# အံ့စာဆိုလေးဦး

မြကောတု

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ၊ အမှတ် ၂၄၂၊ နှာ ၁၉-၂၂ ထိ။

ရှေးအခါက မိုးဖွဲ့စာဆိုတို့သည် မိုးကို ကြည့်ပြီး စာအနုဖြင့် ကဗျာညွှတ်ကြကုန်၏။ သို့သော် စာဆိုချင်းတဦး နှင့်တဦး မတူကြပေ။ သူတို့တွင် စာဆိုညွှတ်ကလေးများက ရှိနေပေသည်။ ညွှတ်ဆိုသည်မှာ မွေးကတည်းက ပါလာသော သူတို့၏အစွဲကလေးတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ၁၈၈၁ ခုနှစ်၊ အင်းဝရွှေနန်းရှင်ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက်တော်အခါက စာဆို တော်ဦးအေး၊ စာဆိုတော်ဦးရေး၊ စာဆိုတော်ဦးဖုန်း၊ စာဆိုတော်ဦးအိတို့သည် မိုးဖွဲ့ကို စပ်ဆိုသည့်အခါတိုင်းသူတို့ညွှတ် ကလေးများကို မဖျောက်နိုင်ကြပဲ စာထဲ၌ သူတို့၏အစွဲကလေးများက ပါလာတတ်သည်။

စာဆိုတော်ဦးအိက သူ မိုးဖွဲ့ကဗျာကို စပ်လျှင် "ရွှေမြင်တင်"တောင်ကို ထည့်စပ်ရပါမူ ကျေနပ်သည်။ စာဆို တော်ဦးရေးကမူ သူ၏မိုးဖွဲ့ကဗျာတွင် "တိမ်လိပ်တိမ်ခိုး"မပါလျှင် မဖွဲ့တတ်သကဲ့သို့ရှိသည်။ စာဆိုတော်ဦးအေး(တရား သူကြီးမင်းလက်ဝဲသုန္ဒရ၏သား)ကမူ စာဖွဲ့လျှင် "ဆံကေသာ"ကို ထည့်စပ်ရမှ ကျေနပ်သည့်ညွှတ်ကလေး ရှိသည်။ စာဆို တော်ဦးဖုန်းကမူ သူစာဖွဲ့လေတိုင်း "သဉ္ဇာဗေဗ္ဗ"ကို ထည့်စပ်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို စာချိုး၍ ကလိလိုသော ဖိုးသူ တော်ဦးမင်းက ဘကြီးတော်မင်းတရားထံ လက်တန်းအာဂုံ စာဆို၍ ပြလိုက်ဘူးသည်။

လောကမန်း လျှပ်ရောင်။ ။ရိုက်ချုန်း အာလံ စည်နှင့်၊ ရပ်ကိုးမည် မကြီရအောင်၊ သိုင်းဝိုက်လို့မှောင်။ ။

ကြွက်ရွှေဖားရယ်နှင့်၊ ငွေငါးငမင့်တောင်၊ ခြည်ရောင်ပြည့်လှုံမောင်း။ ။အဆင်ဆင်၊ ငအိ"ရွှေမြင်တင်"

နှင့်၊ "တိမ်တခွင်"လူငရေးမှာ၊ ငအေး"ကေသီ"ရန်းပါလို့၊ ငဖုန်း"သဉ္ဇာဗေဗ္ဗ" ကရယ်(ကွယ်)၊ လွမ်းစေဖို့ကောင်း။

ထိုကဲ့သို့ပင် ရှေးခေတ်အခါက မိုးဖွဲ့စာဆိုတော်များအနက် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော စာဆိုတော်လေးဦး၏မိုး ဖွဲ့စာများကို သူတို့၏အတွေးအခေါ်၊ သူတို့၏အယူအဆ၊ သူတို့ရွေးချယ်စပ်ဖွဲ့တတ်ကြသည့်အနုအယဉ် စကားလုံးကလေး များ၊ သူတို့၏ဝမ်းတွင်းမှ ရိုးသားစွာ အန်ထုတ်ထွက်ပေါ်လာသော၊ ရိုးသားလှစွာသော၊ တောသူတောင်သားတို့၏မိုးအ ပေါ် ထားရှိအပ်သော၊ စိတ်နေသဘောထားများနှင့်တကွ သူတို့၏ကဗျာအဆင်အပြင်ကို သိမြင်သာအောင် ပျောက်ကွယ် နေသော သူတို့၏အဲချင်းများမှ ရွေးကောက်၍ တင်ပြလိုပါသည်။ ယင်းအဲချင်းတို့သည် ယခုအခါ မည်သည့်စာစုများတွင်မှ မပါသေးပဲ တန်ဖိုးထားကာ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းထားရှိသော စာများမှ ကောက်ယူတင်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းစာဆိုတို့၏အမည်များမှာ တောင်တွင်းရှင်ငြိမ်းမယ်၊ အဲစာဆိုမောင်ထွား၊ အဲစာဆိုမောင်ချင်းဖြူတို့ ဖြစ်ကြ ပါ သည်။ သူတို့သည် သက္ကရာဇ် ၁၀၀၀ ခန့် ညောင်ရမ်းခေတ်အချိန်အခါက ပေါ်ပေါက်ထွန်းကားလာသော စာဆိုတော် များဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အပြင် အဲကဗျာဖွဲ့စပ်ရာ၌ ကျော်စောထင်ရှားသော အဲမောင်ယာဆို အဲချင်းတပုဒ်ကိုလည်း တင်ပြ ပါမည်။ စာဆိုတော်ဦးယာမှာ ကုန်းဘောင်ခေတ် ငစဉ်ကူးမင်းမိဖုရားကြီးရှင်မင်း၏အကြီးတော် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့၏စာများသည် တခုနှင့်တခု အသွင်မတူ စိတ်ကူးတမျိုးစီ ရှိကြပြီး မိုးကို မြင်ရာ၌လည်း အမြင်တမျိုးစီ ရှိ ကြသည်။

ရှင်ငြိမ်းမယ်ဟူသည် ထူးခြားသော အမျိုးသမီးစာဆိုတော် ဖြစ်သည်။ တောင်တွင်းကြီးမြို့အနီး မဝေးလှသော အင်းတိုင်ရွာသူကလေး ဖြစ်သည်။ သူ၏အဲများသည် ပီပြင်သည်၊ ရိုးသားသည်၊ တောသူတောင်သားတို့၏ရိုးသားသော စရိုက်ကိုလည်း ဖော်တတ်သည်။ သူ၌ ထူးခြားသောစာဆိုညွှတ်မှာ ကဗျာဖွဲ့လေတိုင်း "ဟာသ"ရသ ပေါ်လွင်လာအောင် ဖွဲ့ တတ်သည်။ တခါတရံ ရိုးလွန်းအားကြီးသဖြင့် ရိုးစော်နံသောစာသားများပင် ကွက်ကြားကွက်ကြား ပေါ်ပေါက်လာတတ် သည်။

ရှင်ငြိမ်းမယ်သည် မိုးရွာသည်နှင့်တပြိုင်နက် မိုးကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။ မိုးမင်းရယ် ရွာပါဆိုတုန်းကဖြင့် မရွာ။ ပျိုချစ်တဲ့သူ ရွှေဝသွားတော့ခါမှ ရွာပါပေါ့လားကွယ်။ ရွာမည်ရွာသော် ဝဲလင်းစဖို ခိုလို့မှမလွတ်၊ ပျိုဆံမြိတ်ကို ရေ စွတ်ချေပေါ့ကွယ် မိုးမင်းရယ်။ မိုးရွာလေတော့ မယ်လေးကဖြင့် လွမ်းရတော့မယ်၊ မယ်ကလေး၏ရည်စားသည်များက လည်း များလှပါဘိ။ ဘယ်သူ့ကိုပင် လွမ်းရမယ်မသိ၊ ဆင်မြီးလက်စွပ်နှင့် ကျောက်ကာခွက်များ ရောင်းလေသည့်ရည်းစား သည်အမောင်ကိုတော့ မယ်မလွမ်းပေါင်။ တနေ့ကတွေ့ကြသည့် ယင်သွားသည်ကိုလည်း အမယ်ကဖြင့် မလွမ်းပေါင်ကွယ်၊ သျှောင်ဆံပင် အထုံးကလေးဖောင်းဖောင်းနှင့် ဒေါင်သိုးထုံးထားသူ အမောင်ဆေးတံအိုးရောင်းသူ ရည်းစားသည်ကိုလည်း အမယ် မလွမ်းလှပါဘူး။ တောကြိုတောင်ကြား၊ ရင်မှာ အမွှေးဖွားများချင့် ပျားဖွပ်နေသည့်ရည်စားသည်ကိုဖြင့် ဘယ့် နယ်ကြောင့် လွမ်းရတယ်မှန်းမသိ၊ လွမ်းလိုက်ပါဘိတော့တယ် ယောက်မတို့ရယ်၊ လွမ်းပုံကလေးကိုတော့ ပြောပြရအုံး

မယ်ကွယ်။ ဝမ်းနုတ်ဆေးကို လေဆေးမှတ်လို့ အထပ်ထပ်အခါခါ မျိုမိမှားသောသူလို ခါးချိုဆစ်မှာလှ၊ ဝမ်းကျစ်၍လာ သောအခါ နေမထိထိုင်မသာ ကော့လန်ကာ ကော့လန်ကာနှင့် တနန်းနန်း ဖြစ်နေရပါပြီကော ယောက်မတို့ရယ်လေး။

"မိုးဖြူစင်ငယ်၊ ရွာပါ ရွာပါ၊ တ-သောခါက၊ မရွာတို့လို့၊ သိကြားမိုးညို၊ မိုးမင်းဆိုတဲ့၊ အို-မိုးမင်းညို။ ။ချစ် တဲ့သူငယ်၊ သည်လူရွှေဝ၊ ကြာသည့်နောက်ကို၊ တဖြောက်ဖြောက်ကယ်သာ၊ ရွာလေတဲ့မိုး၊ ဝဲလင်းစဖို၊ ခိုလို့မှမလွတ်။ ။ ပျိုကလေး မယ့်ဆံမြိတ်မှာ၊ စိုလို့ငယ်စွတ်သည်၊ လွမ်းဆွတ်စိမ့်မယ်၊ ရွှေညာမိုးရယ်၊ ရွာကျိုးတယ်။

ဆင်ပြီးကာငယ်၊ ကျောက်ကာသားနှင့်၊ ယင်သွားသည်ကို အမယ်မလွမ်းပါတကား-အိုင်။

သျှောင်ဒေါင်းသိုးနှင့်၊ ဆေးအိုးသည်ကိုလည်း၊ အမယ် မလွမ်းပါတကား-အိုင်။ ။တောကြိုငယ်မှတောင် ကြား၊ ရင်မွေးဖွားနှင့် ပျားဖွပ်သည်လူကိုမှ အမယ်လွမ်းတယ်၊ ဝမ်းမှာမဆုံ၊ ဝမ်းကျစ်ဆေးကို လေဆေးမှတ်လို့၊ ထပ်ထပ် ကယ်မျိုသည်၊ ခါးချိုဆစ်ကယ်မှာ၊ ပွေးကျစ်သည်နယ်၊ တနန်းနန်းလေ။"

ရှင်ငြိမ်းမယ်နှင့်တခေတ်တည်း ပေါ်ခဲ့သည့်အဲချင်းစာဆို မောင်ထွားမှာမူ ရှင်ငြိမ်းမယ်ကဲ့သို့မဟုတ်၊ သူက စာကို အတော်ဖတ်သည့်သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏အဲချင်းများကို ဖတ်လိုက်ပါက တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင်ဆိုသည့်ရတုသံများ ပေါက်နေသည်။ နတ်သျှင်နောင်ကဲ့သို့ပင် စကားလုံးကို နုပေ ယဉ်ပေ ဟူသမျှကို ရွေးချယ်၍ စပ်ဆိုတတ်သည်။ စကားလုံး ရွေးချယ်ပုံ ဆန်းသစ်သည်။ နုနယ်သည်။ နက်နဲသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ပညာရှိများ အလေးထားကြသည်။ သူသည် နတ်သျှင်နောင်၏စာများကို အလေးထားတတ်ပုံကို အောက်ပါအဲချင်းအရ သိနိုင်ပေသည်။

"မအိုးငယ်မှမအိ။ ။ရွှေတောင်ငူ၏၊ ရတုတော်ကို၊ စိတ်ပျော်စနိုး၊ ဖတ်ရာတွင် တိုးမိသည်၊ မိုးရာသီကောင်း လေ။

ပိုက်ချီငယ်မှ ရင့်ညောင်း၊ ဘဝင်ကပင် ယိုကျမတတ်၊ မိုးလုံးညွတ်မျှ၊ မြဝတ်ဆံပွင့်၊ ဟိုတိမ်မြင့်မှာ၊ လျှပ်ဆင့် ကြောင်းနှင့်၊ နောက်လောင်းပိုဒ်ဝယ်၊ အဘက်မျှပင်၊ ရမထင်ဟု၊ ယုံချင်ဖွယ်ကို၊ တသွယ်ဆန်းပြန်သည့်စကား။ ။ မရက်စက်ချင်၊ သို့အောင်စင်ကို၊ ဝမ်းတွင်မှတ်ယူ၊ မယ့်ကြင်သူငယ်ကြောင့်၊ တောင်ငူဆိုသည်တခန်းမှာလ၊ ပူငန်းပွား လေ။"

မှန်ပါပေသည်။ တောင်ငူဘုရင်နတ်သျှင်နောင်ကလည်း သူ၏ရတုတွင် ဆိုထားချေသည်။ "ဘဝင်ကပင်၊ အဘက် မျှပင်၊ မရက်စချင်၊ မြင်းမိုရ်ထွေလည် ဆင်တော့သည်၊ သူသို့သွေဖယ်ကြဉ်တော့သည်၊ ကျိန်မျိုးဖွေနှုတ်စင်တော့သည်"ဟူ သော အချိအချညီ၊ မိုးတောရတုမောင်ဖွဲ့တပုဒ်ကို စပ်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းရတုကို လိုက်၍ မောင်ထွားက အဲချင်းဖြင့် မိုး တောကို စပ်ဖွဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မောင်ထွား စပ်ဆိုခဲ့သည့်နောက်ထပ် အဲချင်းတပုဒ် ရှိပါသေးသည်။ ယင်းအဲချင်းသည် လည်း နတ်သျှင်နောင်၏စာတော်များကို ယိုးမှားလိုက်အောင် ဖွဲ့စပ်နိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ထွား၏ မိုးတောအဲချင်းများသည် စာအနုအယဉ်တွင် ယှဉ်၍မရနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။ မောင်ထွား ရေးဖွဲ့ခဲ့သော အဲချင်းပေါင်း အပုဒ် ၂၀ ခန့်ကိုမူ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အများအပြား ကျန်ရှိနေသေးပုံရပါသည်။ သူ၏စာအနုနှင့်စကားလုံးပြောင်ပုံ ကို အခြားအဲချင်းများနှင့်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ကြရလေအောင် အောက်၌ အဲချင်းတပုဒ်ကို တင်ပြအပ်ပါသည်။

"ကွင်းကာငယ်မှပိုက်ကာ၊ လေညင်းငယ်စည်၊ တပတ်လည်နှင့်၊ မြူခြည်ငယ်မချို့၊ တိမ်တောင်တွေ ဆိုလိုဖြင့်၊ ညိုနိုင်ရာမှာကောင်းလေ။

ပြာပြာငယ်မှ မှိုင်းမှိုင်း၊ တဆိုင်းဆိုင်းနှင့်၊ သင်တိုင်းဒုရင်၊ ဖန်ကြိမ်လိုမိုး၊ ဒေါင့်သန်းငယ် ချိုးလို့၊ သရိုးသရီ၊ ဆိုင် သူကို ထိရော့လို့၊ စိတ်ရိုငယ်ဆင်သည်၊ ရွှေမျှင်လိုလျှပ်ရောင်က၊ မြောက်တောင်ကိုကူး။ ။ဆယ်ကျွန်းငယ်မှသက်ဆစ်၊ ငယ် မူမျစ်က၊ ဆုသစ္စာဆုံ၊ မလန်းမပွင့်၊ နေ့ရှည်လို့ လင့်တုန်းမှာ၊ အခွင့်ငယ်ကြိုသည်၊ ပဇ္ဇန်ကျော်နတ်စည်က၊ ပတ်လည်ကို ဟိန်း။

တိမ်ခဲခဲခွေ၊ ရေပုလဲဥ၊ ပြုချင်တိုင်း ပြုလိုမို့၊ လွမ်းမှုတန်ဆည်၊ ကာလငယ်ရှည်ရာတွင်၊ အဆာကျယ်လေဆန်း လို့၊ ခွေမြန်းယိမ်းလေး။"

မောင်ထွားနှင့်တခေတ်တည်း ပေါ်ပေါက်၍ အဲချင်းစာများကို သိဆိုသူမှာ မောင်ချင်းဖြူ ဖြစ်ပေသည်။ မောင် ချင်းဖြူဖွဲ့ဆိုသော အဲချင်းများကိုကား အပြည့်စုံ မတွေ့ရပေ။ တခါတရံ ပုရပိုက်များ၏အကြား၌ တပုဒ်စ ၂ ပုဒ်စ ကြီး ကြားမှတ်သားထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကူးယူထားမိပေသည်။

မောင်ချင်းဖြူ မိုးတောစပ်ဖွဲ့ပုံမှာ ရိုးလွန်းသည်ဟုထင်ရသည်။ မိုးတောကို စပ်ဖွဲ့ရာ၌ စာခံသူကို မိန်းကလေး အဖြစ် ထား၍ စာဖွဲ့တတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် စာစပ်ဖွဲ့ရာ၌ တောင်ငူခေတ်က ရတုစာဆိုနဝဒေးကြီးနှင့်အလွန် အတူသည်။ သူ၏စာများတွင် ဥပမာအလင်္ကာကလေးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ဖွဲ့ဆိုတတ်လေသည်။ သူ၏မိုးတောအဲချင်း များတွင် မိုးကို အပြစ်လည်းမတင်၊ ဒေါသလည်း မဖြစ်၊ မိုး၏ကလိကစားမှုကြောင့် ခံစားနေရပုံကိုသာ တင်ပြတတ်ပေ သည်။ တခါတရံ မိုးကြောင့် လွမ်းရာတွင် ချမ်းစိမ့်၍ လာသဖြင့် စောင်များ အထပ်ထပ် ခြုံပါသော်လည်း မလုံနိုင်ကြောင်း သူ တင်ပြတတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စာများသည် သူများနှင့်မတူ တမူကွဲပြားလျက်ရှိကြောင်းကို အောက်၌ တင်ပြအပ် ပါသည်။

"တတ်တိုင်းငယ်မှဘာသာ၊ ဖဲကမ္ဘတ်တင် သလွန်ခွင်မှာ၊ တို့ခင်တောရ၊ ကျင့်သီလကဲ့သို့၊ ကျမငယ်မဆန်၊ ရှိတုံ ပြန်ကို၊ မာန်တခါငယ်ကလေး။"

တိမ်ပြာငယ်တိမ်ရွက်၊ မြဘဝဂ်မှာ၊ လျှပ်ပြက်သကဲ့၊ ဟန်ရေးဖွဲ့လို့၊ သူငယ်မူယူ၊ အတူတူနှင့်၊ မိုးသူများမိုလ်၊ မရောင်ရဲအောင်၊ ကိုးပြည်ထောင်ကို၊ မိုက်မှောင်မှည့်မှည့်၊ ကြည့်ဝံ့သူကြည့်ကြလို့၊ လှည့်ဝိုက်ကယ်ညိုသည်၊ ရွှေလိုလိုကြိမ် လုံးနှင့် ဆော့နှိုး။

ပိုးစောင်ဖဲစောင်၊ အတူပေါင်လို့၊ ခြုံယောင်ရာမှာ၊ ထပ်ထပ်ပင်သာခဲ့ပြီ၊ ဒေဝါပဇ္ဇန်၊ တော်ရာတွင်မှုန်ပါရော၊ သက်လုံကိုရွှေလက်စမ်းလို့ငယ်၊ မယ်ချမ်းရီလေ။"

၁၁၃၈ ခုနှစ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် ငစဉ်ကူးမင်းလက်ထက်တွင် အဲချင်းစာဆိုတဦး ပေါ်ပေါက်လာပြန်ပါသည်။ အဲ ချင်းစာဆို အလွန်ကောင်းလှသဖြင့် တံခွန်စိုက် အဲစာဆိုမောင်ယာဟူ၍ တွင်ပါသည်။ မောင်ယာသည် ငစဉ်ကူးမင်း၏ မြောက်နန်းမိဖုရား၊ ရှင်မင်း၏အကြီးတော် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်တော်မင်းတရားကို အဆောင်တော်မှ စောင့်မျှော်နေ သောရှင်မင်းကိုမူ သူမကြာခဏ တွေ့ရသဖြင့် သနားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်မင်းကို စာခံသူအဖြစ် ထား၍ မိုးတောအဲချင်း များကို စပ်ဆိုခဲ့သည်။

ဦးယာ၏အဲချင်းများမှာ ဘက်စုံအောင် စပ်ဖွဲ့ထားသည့်အဲချင်းများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ အလွမ်းကို ဖွဲ့ရာ၌ လည်း ကရုဏာရသ လွန်စွာပေါ်သည်။ သူသည် မိဖုရားရှင်မင်း၏လွမ်းမျှော်တသနေပုံကို ကြည့်ပြီး အလွမ်းအပေါ် စိတ် ဝင်စားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏မိုးတောတွင် မိုးအပေါ် ဒေါသဖြစ်သည့်အခြေအနေမျိုးကို မတွေ့ရ၊ နုနယ်လိမ္မာသော သနားစရာကောင်းသော မိန်းကလေးက သနားစဖွယ်မိုးကို ညှဉ်းဆဲခြင်း မပြုပါရန် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည့်အဟန် မျိုးကိုသာ သူစပ်ဖွဲ့တတ်လေသည်။ မိုးကို အဘယ်အခါမျှ အပြစ်မတင်၊ ရန်မတွေ့၊ မကြိမ်းမဝါး၊ စကားလှလှကလေးများ ကိုသုံးပြီး မိုးမင်းအား သနားချင်လာဖွယ်ဖြစ်အောင် စကားလုံးကလေးများဖြင့် ညှုတ်တတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ဦးယာသည် တံခွန်စိုက်အဲချင်းစာဆို ဖြစ်ရသည်ဟုဆိုချင်ပါတော့သည်။ ဦးယာ၏အဲချင်းများအနက် အကောင်း ဆုံးဟူ၍ ယူဆရသော အဲချင်းပေါင်း(၁၈)ပုဒ်ကို စာတအုပ်အနေဖြင့် စာရေးသူ တည်းဖြတ်တင်ပြထားပြီးဖြစ်လေပြီ။ ဦး ယာ၏အောက်ပါအဲချင်းကို ကြည့်ပါလျှင် အဲတံခွန်စိုက် ဖြစ်သင့် မဖြစ်သင့်ကို စာရှုသူတို့ ကောင်းစွာ ချင့်ချိန်နိုင်မည် ဖြစ် ပါသည်။

"အံ့မှိုင်းငယ်မှ စွတ်စို၊ တိမ်မိုးဆွတ်ရွှေ၊ ဆီးနှင်းကဝေသနှင့်၊ မြောက်လေကဖျန်း၊ မိုးသားငယ်ဆန်းသည်၊ တောင်ကမ်းက ညိုပါလို့လေး။"

နွဲ့ပျိုငယ်မှထွားညက်၊ မယံဆံရွက်ကယ်ကြောင့်၊ ပင့်သက်ကယ်လှိုက်ရှူ၊ အမှုထူခိုက်ကို၊ လှောက်ကူပြန်လှာ၊ အလွမ်းပေါ်တွင်၊ အချမ်းဆင့်ခဲ့ပြီ၊ ပန်းရင်ဝတ်စ၊ အသာငယ်မလို့၊ ညခြုံလွှာကို၊ ထည်တရာမယ်ထပ်လို့ လုံတတ်နိုင်ဘူး။

ညှူးငယ်ရုပ်ဝါ၊ လရောင်ထွက်သည့်နှယ်၊ ရွှေမျက်နှာနှင့်၊ ရွှေကြာပွင့်ခြယ်၊ ပန်းထည်လွှာကို အသာလုပ်လို့၊ အပ် မိမှပင်၊ စိတ်ရှိဆင်ပါလေရော့၊ နတ်ရှင်တို့လို၊ မောင်လည်းမယံနှယ်၊ ချမ်းလိမ့်မယ်ကြောင့်၊ အသွယ်သွယ်လွမ်းဟန်နှင့်၊ တောင်းပန်ဆိုသည်၊ မြင်းမိုရ်ဘုံဖျားက သနားပါကောင်း။

ကျွန်မနှင်းငုံ၊ ဘယ်သူခြုံလို့၊ လုံပါတတ်လိမ့်၊ ကြက်သီးဖြင့် စိမ့်ခဲ့ပြီ၊ ဧပြီမ့်ငယ်မှယဉ်ယဉ်၊ မယံဆံပြင်မှာ၊ အစဉ် ငယ်မယ်သုံးပါတဲ့၊ ဂမုန်းပေါင်းလေ။"

အထက်ပါစကားရပ်များတွင် "မောင်နှင့်နှစ်ဦးစုံ တွေ့ရသည့်အခါမှ စိတ်ရှိသလို ရွာပါတော့"ဟူသော စကား အသုံးယဉ်ပုံ၊ နုပုံနှင့်လေးနက်ပုံကို ချင့်ချိန်တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။